

GEHEIM

13 oktober 1969.

hnd

3/12/11
A
DB

Land: Frankrijk.

Onderwerp: Franse militaire opvattingen.

Referenties:

Datum van waarneming: begin oktober 1969.

Bron: betrouwbaar

Subbron: frans militair deskundige, die uitstekende relaties heeft met het ministerie van defensie in Frankrijk.

Opmerkingen: Dit bericht is uitsluitend bestemd voor gebruik ten departemente.

Bijlagen: rapport

Mede Verzonden aan: de Minister van Buitenlandse Zaken.

Zijner Excellentie de
Minister-President
Plein 1813, nr. 4
's-Gravenhage.

GEHEIM

5

GEHEIM

13 september 1969.

FRANKRIJKI. Wijzigingen in het defensiebeleid na het vertrek van De Gaulle.

Tot 1970 verandert er in principe niet veel aan het defensiebeleid van Frankrijk. De begroting voor 1969 was immers al vastgesteld en daaraan mag niet meer worden getornd. Maar na 1969, vóór de begroting van 1970, komt een principiële verandering. In de eerste plaats, omdat de politiek van de "ouverture" (naar het centrum) onverenigbaar is met de militaire politiek van De Gaulle. In de tweede plaats omdat het Elysée (lees Pompidou) zich heeft gerealiseerd, dat er straks voor de "force de frappe" géén geld is. De plannen van 1969 voor de "force de frappe" blijven bestaan, maar worden uitgespreid in de tijd. Er vindt dus wel vertraging in de uitvoering plaats. Het doel voor 1969 wordt pas in 1971 gehaald. Maar de experimenten in de Pacific gaan door. Vervolgens wordt de "force de frappe" vermoedelijk geconcentreerd op de nucleaire onderzeeërs. Frankrijk wil er vijf hebben, zodat er telkens twee op zee zijn. Dit strijdmiddel is effectief en ligt in het bereik van Frankrijk.

Wat de geleide projectielen betreft is Pompidou skeptisch. De Gaulle heeft de silo's voor deze projectielen in het land geplaatst, niet zozeer om militaire als wel om politieke redenen. Hij had verondersteld, dat als de bevolking wist, dat deze silo's in zijn omgeving lagen, het land dan meer "force de frappe minded" zou worden. Het tegendeel is echter bereikt: de bevolking is bang geworden. Pompidou van zijn kant denkt veel meer economisch dan militair of diplomatiek. Hij is van oordeel dat, als de Amerikanen al opzien tegen de kosten van de anti-raket raketten, Frankrijk er dan helemaal niet aan moet beginnen. Wat de tactische atoomwapenen betreft had De Gaulle reeds door middel van generaal Fourquet (?) bij Amerika laten vragen of deze daar gekocht konden worden. Dezelfde generaal gaat in november naar Amerika met dezelfde opdracht in de hoop thans succes te hebben, omdat Pompidou in de Verenigde Staten beter ligt dan De Gaulle.

Strategisch betekent een loslating van de "Force de frappe" in zijn meer omvattende vorm een verandering van strategie, d.w.z. Frankrijk moet zijn defensie in het kader van een alliantie stellen. Europa komt niet in aanmerking, zodat de NAVO overblijft. De bedoeling is niet meer volledig aan de NAVO-taak te gaan deelnemen (de houding t.o.v. de NAVO is door het Franse volk goed opgenomen), maar een speciale over-

GEHEIM

GEHEIM

eenkomst met de NAVO te sluiten, die Frankrijk van geallieerde hulp verzekert, zonder dat Frankrijk zijn militaire zelfstandigheid verliest.

II. Houding en optreden van minister Debré.

Tot heden dient Debré loyaal Pompidou. Zijn staatsgevoel heeft het gewonnen van zijn loyaliteit ten opzichte van De Gaulle. De Gaulle is niet erg tevreden over de kontakten die hij tot nu toe met Parijs heeft. Hij heeft langs vertrouwelijke weg de wens te kennen gegeven Debré te ontmoeten. Debré ontpopt zich als een goed minister van defensie. Hij is beter dan Messmer de generaals de baas. Als voorbeeld geldt het volgende: de diensttijdverkorting tot één jaar is vertraagd doordat de generale staf een rapport had uitgebracht waarin becijferd werd dat die verkorting veel geld zou kosten door reorganisatie, aanschaffing van nieuw materiaal enz. Debré is de zaak zelf gaan onderzoeken. Tegen zegsman heeft hij gezegd: "dat is onzin, typische demagogie van het hoofdkwartier". Daarop werd besloten de verkorting van diensttijd volgend jaar meteen door te voeren. "Hij let zo op ons", zeide een generaal tegen zegsman, "dat wij niet eens meer met cijfers kunnen knoeien".

III. De leveranties aan Israël.

Wat de kwestie Israël betreft, is volgens zegsman de toorn van De Gaulle destijds wel verklaarbaar. Messmer had De Gaulle verteld, dat er een aantal gevallen geweest zijn van ongehoorzaamheid aan de top, toen de Generaal het embargo oplegde. Er zijn een aantal joodse generaals. Fourquet is met een jodin getrouwd. Al deze generaals hebben gesaboteerd en via België en Nederland materieel aan Israël geleverd. Toen het hoofdkwartier drie uur vóór het embargo inging bericht daarvan kreeg heeft het Toulon opgeheld en de marine gelast onmiddellijk de torpedo lanceerboden, die op het punt van aflevering waren, de haven uit te varen en over te dragen, vóórdat het embargo inging. Sindsdien zijn er weer veel kontakten met Israël, onder meer studieobjecten op het gebied van technische samenwerking. Deze studies zijn steeds doorgegaan en er zijn nog steeds israëlische militairen in Parijs. Daarover wordt echter absoluut niets losgelaten. De israëlische militairen zijn erin geslaagd hun eigen zwijgzaamheid de fransen op te leggen.

Op het departement van defensie gelooft men dat binnenkort weer wapens aan Israël zullen worden geleverd in behoorlijke omvang maar zonder het rond te bezuinen. Pompidou is niet pro-arabisch (in tegenstelling tot Couve de Murville).

GEHEIM

GEHEIM

IV. Verhouding Sowjet-Unie/Communistisch China.

Op het departement van defensie wordt vast geloofd aan een gewapend konflikt tussen de Sowjet-Unie en Communistisch China.

V. Conclusie voor wat betreft het defensiebeleid.

In 1970 valt de beslissing over de defensie. Pompidou vindt dat een "mini-force de frappe" geen zin heeft. Wel is hij geporteerd voor onderzeeboten, aangezien die direkt in een geallieerde vloot ingelijfd kunnen worden en dus nuttig zijn en daardoor Frankrijk in de geallieerde raad een zeker gezag verschaffen.